DZIENNIK USTAW
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 4 listopada 2014 r.

Poz. 1503

ROZPORZĄDZENIE
MINISTRA OBRONY NARODOWEJ

z dnia 27 sierpnia 2014 r.

w sprawie urlopów żołnierzy zawodowych

Na podstawie art. 64 ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2014 r. poz. 1414) zarządza się, co następuje:

Rozdział 1

Przepisy ogólne

§ 1. Rozporządzenie określa:

1) stanowiska służbowe, na których pełnienie zawodowej służby wojskowej jest szkodliwe dla zdrowia albo które posiadają szczególne właściwości, ze względu na zajmowanie których udziela się dodatkowego urlopu wypoczynkowego;

2) tryb orzekania o potrzebie udzielenia urlopu zdrowotnego i organy właściwe w tych sprawach;

3) szczegółowe warunki i tryb udzielania urlopów, o których mowa w art. 61 i art. 62 ust. 1–4, ust. 7a oraz ust. 12, a także wymiar urlopu, o którym mowa w art. 62 ust. 3 i ust. 8 pkt 2, ust. 9 oraz ust. 9a ustawy z dnia 11 września 2003 r. o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych, zwanej dalej „ustawą”;

4) szczegółowe warunki i tryb odwoływania z urlopu wypoczynkowego i dodatkowego urlopu wypoczynkowego, a także wstrzymania udzielenia takiego urlopu oraz zwracania kosztów spowodowanych odwołaniem lub wstrzymaniem urlopu i sposób ich obliczania;

5) szczegółowe warunki i tryb udzielania żołnierzom zawodowym zwolnienia od zajęć służbowych, o którym mowa w art. 62 ust. 11 i 14 ustawy.

§ 2. Urlopów żołnierzowi zawodowemu udziela dowódca jednostki wojskowej, o którym mowa w art. 6 ust. 2 pkt 3 ustawy, zwany dalej „dowódcą jednostki”.

Rozdział 2

Urlop wypoczynkowy i dodatkowe urlopy wypoczynkowe

§ 3. Żołnierzowi zawodowemu, który ma być skierowany na naukę lub szkolenie w trybie stacjonarnym, trwające co najmniej sześć miesięcy przypadających na drugą połowę roku kalendarzowego, udziela się urlopu wypoczynkowego należnego w danym roku kalendarzowym przed skierowaniem go na naukę lub na szkolenie.

§ 4. 1. Żołnierzowi zawodowemu nie udziela się urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego urlopu wypoczynkowego w okresie zwolnienia go od zajęć służbowych wskutek choroby, konieczności sprawowania osobistej opieki nad najbliższym członkiem rodziny albo w okresie przebywania na innym urlopie, o którym mowa w art. 62 ust. 1–3, ust. 7a, 8, 9 i 9a oraz art. 65 i 65a ustawy.

2. Jeżeli żołnierz zawodowy nie może wykorzystać urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego urlopu wypoczynkowego w całości lub w części w ustalonym terminie z powodu usprawiedliwionej nieobecności w służbie, w szczególności z powodu choroby powodującej czasową niezdolność do zajęć służbowych, dowódca jednostki udziela urlopu w terminie późniejszym, nieprzekraczającym jednak trzech miesięcy od ustania przyczyny uniemożliwiającej wykorzystanie urlopu w ustalonym terminie.

§ 5. 1. Jeżeli żołnierz zawodowy zachorował w czasie przebywania na urlopie wypoczynkowym lub dodatkowym urlopie wypoczynkowym, dowódca jednostki udziela urlopu za czas trwania choroby bezpośrednio po wyzdrowieniu żołnierza.

2. Na wniosek żołnierza zawodowego, o którym mowa w ust. 1, lub z inicjatywy dowódcy jednostki urlop za czas trwania choroby może być udzielony w okresie późniejszym, nieprzekraczającym jednak trzech miesięcy od wyzdrowienia żołnierza.

3. Udzielenie urlopu za czas trwania choroby następuje na podstawie zaświadczenia lekarskiego przedłożonego niezwłocznie przez żołnierza zawodowego.

§ 6. 1. Do dnia 10 grudnia każdego roku kalendarzowego w jednostce sporządza się plan urlopów wypoczynkowych i dodatkowych urlopów wypoczynkowych na następny rok kalendarzowy. W planie ujmuje się również urlopy nieudzielone żołnierzowi zawodowemu w latach poprzednich, które powinny być wykorzystane w pierwszej kolejności.

2. Plan urlopów sporządza się, biorąc pod uwagę wnioski składane przez żołnierzy zawodowych do dnia 30 listopada każdego roku na rok następny oraz konieczność zapewnienia normalnego toku służby w jednostce wojskowej.

3. Dowódca jednostki zatwierdza, przed końcem roku kalendarzowego, plan urlopów wypoczynkowych i dodatkowych urlopów wypoczynkowych na następny rok kalendarzowy.

4. Udzielenie żołnierzowi zawodowemu urlopu oraz dokonywanie zmian dotyczących udzielenia tego urlopu ogłasza się w rozkazie dowódcy jednostki, z podaniem roku, za który udzielono urlopu, rodzaju urlopu i czasu jego trwania.

5. W ciągu roku kalendarzowego dowódca jednostki okresowo, nie rzadziej niż raz na kwartał, sprawdza realizację planu urlopów.

6. Plan urlopów dla żołnierzy zawodowych bezpośrednio podległych Ministrowi Obrony Narodowej sporządza i przedstawia Ministrowi Obrony Narodowej do zatwierdzenia dyrektor departamentu Ministerstwa Obrony Narodowej właściwego do spraw kadr. Przepisy ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

7. Udzielenie urlopu żołnierzowi zawodowemu, o którym mowa w ust. 6, ogłasza się w rozkazie dowódcy jednostki.

§ 7. 1. Stanowiskami służbowymi, na których pełnienie zawodowej służby wojskowej jest szkodliwe dla zdrowia, są stanowiska, na których obowiązki służbowe są wykonywane przez co najmniej połowę obowiązującego czasu służby w następujących warunkach szkodliwych dla zdrowia, zaliczonych do:

1) pierwszego stopnia szkodliwości:
   a) narażenie na działanie pyłów niewywołujących zwłóknienia tkanki płucnej,
   b) narażenie na działanie substancji toksycznych niekumulujących się w organizmie,
   c) narażenie na promieniowanie ultrafioletowe lub podczerwone,
   d) w warunkach narażenia na drgania o ogólnym działaniu na człowieka,
   e) narażenie na działanie promieniowania laserowego;
2) drugiego stopnia szkodliwości:
   a) narażenie na działanie pyłów wywołujących zwłóknienie tkanki płucnej,
   b) narażenie na działanie substancji toksycznych kumulujących się w organizmie,
   c) w warunkach narażenia na drgania działające na organizm człowieka przez kończyny górne,
   d) narażenie na hałas;
3) trzeciego stopnia szkodliwości – narażenie na działanie pól elektromagnetycznych wysokiej częstotliwości od 0,1 MHz do 300 000 MHz w strefie zagrożenia;
4) czwartego stopnia szkodliwości – narażenie na pyły lub aerozole rozpuszczalnych soli metali ciężkich.

2. Żołnierzowi zawodowemu udziela się urlopu w wymiarze uzależnionym od tego, do jakiego stopnia szkodliwości dla zdrowia zostanie zaliczone zajmowane przez niego stanowisko służbowe, o którym mowa w ust. 1. Zaliczenia dokonuje dyrektor departamentu Ministerstwa Obrony Narodowej właściwego do spraw bezpieczeństwa i higieny pracy, na wniosek odpowiednio: Sekretarza Stanu Ministerstwa Obrony Narodowej, Podsekretarza Stanu Ministerstwa Obrony Narodowej, Szefa Sztabu Generalnego Wojska Polskiego, Dowódcy Generalnego Rodzajów Sił Zbrojnych, Dowódcy Operacyjnego Rodzajów Sił Zbrojnych, Szefa Inspektoratu Wsparcia Sił Zbrojnych, Szefa Służby Wywiadu Wojskowego, Szefa Służby Kontrwywiadu Wojskowego, Komendanta Głównego Żandarmerii Wojskowej, Dowódcy Garnizonu Warszawa, komendanta uczelni wojskowej albo właściwego dyrektora lub szefa komórki organizacyjnej Ministerstwa Obrony Narodowej, zgłoszony w porozumieniu z szefem jednostki organizacyjnej podległej Ministrowi Obrony Narodowej właściwej do spraw zdrowia oraz na wniosek szefa tej jednostki organizacyjnej.

3. Wniosek, o którym mowa w ust. 2, powinien w szczególności zawierać stanowisko służbowe, stopień szkodliwości występujący na tym stanowisku oraz czas służby w warunkach szkodliwych.

4. Prace określone w ust. 1 uważa się za wykonywane w warunkach szkodliwych dla zdrowia, jeżeli w środowisku pracy są przekroczone najwyższe dopuszczalne stężenia i natężenia czynników szkodliwych dla zdrowia określone w przepisach wydanych na podstawie art. 228 § 3 ustawy z dnia 26 czerwca 1974 r. – Kodeks pracy (Dz. U. z 2014 r. poz. 1502).

5. Urlop, o którym mowa w art. 62 ust. 2 ustawy, przyznaje się corocznie żołnierzowi zawodowemu pełniącemu służbę w warunkach szkodliwych dla zdrowia, określonych w ust. 1, przez co najmniej 6 miesięcy w ciągu roku kalendarzowego.

6. Dodatkowy urlop przysługuje żołnierzowi zawodowemu do czasu wyeliminowania czynników szkodliwych, które stanowiły uzasadnienie dla przyznania urlopu.

7. Dowódca jednostki informuje zainteresowanego żołnierza zawodowego o wyeliminowaniu czynników, o których mowa w ust. 6.

§ 8. Dodatkowego urlopu wypoczynkowego, o którym mowa w art. 62 ust. 3 ustawy, udziela się corocznie żołnierzom zawodowym, w wymiarze:

1) dziesięciu dni roboczych:

   a) pełniącym służbę w jednostkach desantowo-szturmowych lub innych jednostkach, jeżeli wykonali co najmniej dziesięć skoków spadochronowych w ciągu roku,

   b) zajmującym stanowiska nurków lub płetwonurków oraz stanowiska lekarzy lub instruktorów sanitarnych zabezpieczających nurkowanie albo stanowiska w Jednostce Wojskowej Nr 4101, z których opisu wynika obowiązek nurkowania, którzy systematycznie nurkują lub przebywają w komorze dekompresyjnej,

   c) wchodzącym w skład etatowych załóg trałowców, ścigaczy okrętów podwodnych, kutrów rakietowych i okrętów zwalczania okrętów podwodnych, jeżeli wychodzili na tych okrętach w morze co najmniej 60 dni w ciągu roku;

2) piętnastu dni roboczych:

   a) zajmującym stanowiska instruktorów szkolenia spadochronowego,

   b) wchodzącym w skład etatowych załóg okrętów podwodnych, jeżeli okręty wychodziły w morze co najmniej 60 dni w ciągu roku,

   c) pełniącym służbę w jednostce przeznaczonej do zwalczania terroryzmu na stanowiskach, których zajmowanie uprawnia do podwyższenia podstawy wymiaru emerytury wojskowej.

§ 9. 1. Żołnierzowi zawodowemu przysługuje dodatkowy urlop wypoczynkowy z dniem nabycia uprawnień uzasadniających udzielenie tego urlopu.

2. Żołnierzowi zawodowemu, który w danym roku kalendarzowym wykorzystał dodatkowy urlop wypoczynkowy przysługujący za dany rok kalendarzowy, a następnie w tym samym roku nabył prawo do dodatkowego urlopu wypoczynkowego w wyższym wymiarze, z dniem nabycia tego prawa przysługują kolejne dni urlopu do osiągnięcia łącznie z wykorzystanym urlopem wyższego wymiaru.

3. Żołnierzowi zawodowemu, który nabył prawo do dodatkowego urlopu wypoczynkowego w danym roku kalendarzowym i nie wykorzystał go przed przeniesieniem na inne stanowisko służbowe, na którym urlop ten nie przysługuje, udziela się tego urlopu w ciągu trzech miesięcy od dnia przeniesienia.

§ 10. 1. Żołnierzowi zawodowemu, któremu z ważnych względów służbowych nie udzielono urlopu wypoczynkowego w całości lub w części w danym roku kalendarzowym, udziela się tego urlopu w pierwszej kolejności w ciągu następnego roku kalendarzowego.

2. Dowódca jednostki, do dnia 31 marca danego roku kalendarzowego, sporządza i przesyła przełożonemu wykaz żołnierzy zawodowych, którzy mają niewykorzystany urlop wypoczynkowy z lat wcześniejszych niż urlop wypoczynkowy określony w ust. 1, w wymiarze powyżej 10 dni, w którym wskazuje liczbę niewykorzystanych przez nich dni urlopu.

Rozdział 3

Urlop szkoleniowy

§ 11. 1. Urlopu szkoleniowego udziela się żołnierzowi zawodowemu, który uzyskał pomoc w związku z pobieraniem nauki, o której mowa w art. 52 ust. 5 ustawy, lub został skierowany przez właściwy organ na naukę.

2. Żołnierz zawodowy pobierający naukę, niespełniający warunków do uzyskania pomocy, o której mowa w art. 52 ustawy, może wystąpić do dowódcy jednostki wojskowej z wnioskiem o udzielenie urlopu szkoleniowego.

3. Dowódca jednostki wojskowej może udzielić żołnierzowi zawodowemu, o którym mowa w ust. 2, urlopu szkoleniowego, jeżeli pobieranie przez żołnierza nauki nie koliduje z wykonywaniem przez niego zadań służbowych i żołnierz osiąga wysokie wyniki w służbie.

4. Urlop szkoleniowy jest przeznaczony na udział w zajęciach obowiązkowych, przygotowanie się do egzaminów i złożenie egzaminów, przygotowanie pracy dyplomowej, przygotowanie i złożenie egzaminu dyplomowego oraz na naukę własną.

§ 12. 1. Wymiar urlopu szkoleniowego, o którym mowa w art. 62 ust. 9 i 9a ustawy, wynosi:

1) w szkołach ponadgimnazjalnych – 14 dni w każdym roku szkolnym;

2) w uczelniach, w każdym roku studiów odbywanych w systemie niestacjonarnym – 28 dni;

3) w ostatnim roku studiów odbywanych w systemie niestacjonarnym niezależnie od urlopu określonego w pkt 2 – 28 dni;

4) dla żołnierzy zawodowych pobierających naukę w szkołach policealnych (pomaturalnych) i na studiach podyplomowych oraz na innych studiach albo kursach specjalnych prowadzonych przez uczelnie lub instytuty badawcze w systemie niestacjonarnym – 21 dni w celu przygotowania się i złożenia egzaminu końcowego;

5) w celu przygotowania się do złożenia egzaminów doktorskich i obrony rozprawy doktorskiej lub w celu przygotowania się do kolokwium oraz wykładu habilitacyjnego – 28 dni;

6) w celu przygotowania się do egzaminu radcowskiego, egzaminu sędziowskiego lub egzaminu prokuratorskiego i złożenia każdego z tych egzaminów – 30 dni;

7) w celu przygotowania się do egzaminu po zakończeniu aplikacji legislacyjnej i złożenia tego egzaminu – 14 dni;

8) w celu przygotowania się do Państwowego Egzaminu Specjalizacyjnego przez lekarzy i lekarzy dentystów oraz specjalistów z korpusu osobowego medycznego i złożenia tego egzaminu – 30 dni.

2. Jeżeli zachodzi uzasadniona potrzeba, a zwłaszcza gdy wymaga tego realizacja programu studiów, urlop szkoleniowy określony w ust. 1 pkt 2–5 może być przedłużony, na umotywowany wniosek żołnierza zawodowego, o liczbę dni nieprzekraczającą połowy jego wymiaru.

3. W przypadku powtarzania przez żołnierza zawodowego klasy, roku lub semestru z powodu choroby albo z przyczyn uznanych przez dowódcę jednostki za usprawiedliwione żołnierzowi przysługuje ponownie prawo do urlopów szkoleniowych określonych w ust. 1 pkt 1–4.

4. W przypadku powtarzania przez żołnierza zawodowego klasy, roku lub semestru z przyczyn nieuznanych przez dowódcę jednostki za usprawiedliwione żołnierz może być zwolniony z zajęć służbowych tylko na czas niezbędny do złożenia egzaminu lub kolokwium.

§ 13. 1. Urlop szkoleniowy może być udzielony żołnierzowi zawodowemu jednorazowo albo w częściach w okresie danego roku nauki, w wymiarze proponowanym przez żołnierza, szkołę lub uczelnię.

2. Do wymiaru urlopu szkoleniowego nie wlicza się niedziel i świąt określonych w przepisach ustawy z dnia 18 stycznia 1951 r. o dniach wolnych od pracy (Dz. U. Nr 4, poz. 28, z późn. zm.[1)]).

[1)] Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1960 r. Nr 51, poz. 297, z 1989 r. Nr 29, poz. 154, z 1990 r. Nr 28, poz. 159 i 160 oraz z 2010 r. Nr 224, poz. 1459.

Rozdział 4

Urlop zdrowotny, aklimatyzacyjny, okolicznościowy oraz zwolnienie od zajęć służbowych

§ 14. 1. Urlopu zdrowotnego można udzielić żołnierzowi zawodowemu po leczeniu w podmiocie leczniczym.

2. W uzasadnionych przypadkach urlopu zdrowotnego można także udzielić po leczeniu ambulatoryjnym.

3. Urlopu zdrowotnego udziela się w szczególności wtedy, gdy żołnierz zawodowy:

1) nie wymaga już dalszego leczenia w podmiocie leczniczym, ale nie odzyskał jeszcze pełnej zdolności do wykonywania obowiązków służbowych;

2) nie jest w okresie wypowiedzenia stosunku służbowego lub nie została wydana w stosunku do niego decyzja o zwolnieniu z zawodowej służby wojskowej.

§ 15. O potrzebie udzielenia żołnierzowi zawodowemu urlopu zdrowotnego oraz o wymiarze tego urlopu orzekają wojskowe komisje lekarskie właściwe do orzekania o zdolności żołnierza do zawodowej służby wojskowej.

§ 16. Urlopu zdrowotnego udziela się żołnierzowi zawodowemu po uprzednim wykorzystaniu przez niego trzech miesięcy zwolnień od wykonywania obowiązków służbowych na podstawie zaświadczenia lekarskiego.

§ 17. 1. Urlopu aklimatyzacyjnego udziela się żołnierzowi zawodowemu bezpośrednio po stawieniu się żołnierza w jednostce wojskowej, po zakończeniu przez niego badań lekarskich określających zdolność do zawodowej służby wojskowej po zakończeniu służby poza granicami państwa.

2. Stawienie się żołnierza zawodowego w jednostce potwierdza się w rozkazie dowódcy jednostki.

§ 18. 1. Żołnierzowi zawodowemu udziela się, na jego wniosek, urlopu okolicznościowego w razie:

1) zawarcia związku małżeńskiego, urodzenia się dziecka, pogrzebu małżonka lub pogrzebu dziecka w wymiarze od trzech do pięciu dni roboczych;

2) zawarcia związku małżeńskiego przez dziecko (własne, przysposobione, pasierba, dziecko przyjęte na wychowanie i utrzymanie, w tym także w ramach rodziny zastępczej), a także w razie pogrzebu rodziców, rodzeństwa, teściów, dziadków i byłych prawnych opiekunów żołnierza albo jego małżonka w wymiarze do trzech dni roboczych.

2. Urlopu okolicznościowego można także udzielić żołnierzowi zawodowemu, na jego umotywowany wniosek, w celu załatwienia ważnych spraw osobistych albo w innych przypadkach zasługujących na szczególne uwzględnienie, w wymiarze od jednego do pięciu dni roboczych.

3. Dowódca jednostki może żądać od żołnierza zawodowego okazania dokumentów potwierdzających fakty zawarte we wniosku.

4. Jeżeli z objęciem stanowiska służbowego jest związane przeniesienie się do innej miejscowości, żołnierzowi zawodowemu wyznaczonemu na to stanowisko służbowe udziela się urlopu okolicznościowego w wymiarze od trzech do pięciu dni roboczych w zależności od odległości miejscowości, w której żołnierz został wyznaczony na stanowisko służbowe, oraz warunków służbowych i osobistych żołnierza zawodowego.

5. Urlopu, o którym mowa w ust. 4, udziela dowódca jednostki, w której żołnierz zawodowy został wyznaczony na stanowisko służbowe, po stawieniu się żołnierza zawodowego w tej jednostce, chyba że względy służbowe lub osobiste żołnierza zawodowego przemawiają za udzieleniem tego urlopu w terminie późniejszym.

§ 19. 1. Przy udzielaniu urlopu okolicznościowego, o którym mowa w art. 62 ust. 12 ustawy, stosuje się przepisy § 20.

2. Jeżeli żołnierz zawodowy spełnia warunki do udzielenia urlopu macierzyńskiego, dodatkowego urlopu macierzyńskiego, urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, dodatkowego urlopu na warunkach urlopu macierzyńskiego, urlopu ojcowskiego oraz urlopu rodzicielskiego, urlopu okolicznościowego, o którym mowa w art. 62 ust. 12 ustawy, udziela się po wykorzystaniu tych urlopów.

§ 20. 1. Dowódca jednostki może udzielić żołnierzowi zawodowemu zwolnienia od zajęć służbowych w razie konieczności sprawowania przez żołnierza osobistej opieki nad najbliższym członkiem rodziny, o którym mowa w art. 62 ust. 13 ustawy.

2. Zwolnienie od zajęć służbowych, o którym mowa w ust. 1, może nastąpić w przypadku:

1) sprawowania osobistej opieki nad małżonkiem lub dzieckiem, gdy z żołnierzem zawodowym nie zamieszkują członkowie rodziny, którzy mogą taką opiekę zapewnić;

2) sprawowania osobistej opieki nad rodzicami, gdy w tej samej miejscowości nie ma innych członków rodziny, którzy mogliby zapewnić opiekę rodzicom żołnierza zawodowego.

3. Zwolnienia, o którym mowa w ust. 1, udziela się na umotywowany przez żołnierza zawodowego wniosek, do którego załącza się dokumenty uzasadniające potrzebę sprawowania osobistej opieki nad najbliższym członkiem rodziny.

4. Dokumentami, o których mowa w ust. 3, są:

1) zaświadczenie lekarskie stwierdzające konieczność sprawowania opieki nad członkiem rodziny albo orzeczenie o całkowitej niezdolności do pracy oraz niezdolności do samodzielnej egzystencji członka rodziny, albo odpis skrócony aktu urodzenia dziecka oraz

2) zaświadczenie (oświadczenie żołnierza zawodowego) o osobach wspólnie zamieszkałych z żołnierzem zawodowym albo zamieszkałych w tej samej miejscowości w razie sprawowania osobistej opieki nad rodzicami.

§ 21. 1. W razie zaistnienia innych przyczyn uzasadniających udzielenie zwolnienia od zajęć służbowych w przypadku sprawowania przez żołnierza zawodowego osobistej opieki nad najbliższym członkiem rodziny lub urlopu okolicznościowego, o którym mowa w art. 62 ust. 12 ustawy, żołnierz niezwłocznie informuje o tym dowódcę jednostki.

2. Dowódca jednostki w przypadku, o którym mowa w ust. 1, decyduje o powrocie żołnierza zawodowego do wykonywania obowiązków służbowych albo o kontynuacji zwolnienia od zajęć służbowych lub urlopu okolicznościowego.

§ 22. 1. Żołnierz zawodowy – lekarz lub lekarz dentysta po otrzymaniu karty specjalizacyjnej zwraca się do dowódcy jednostki z wnioskiem o wyznaczenie dni, w których będzie zwalniany od zajęć służbowych w celu odbywania zajęć w ramach specjalizacji, w którym podaje nazwę i adres podmiotu leczniczego prowadzącego specjalizację.

2. Do wniosku żołnierz zawodowy – lekarz lub lekarz dentysta dołącza:

1) kopię pierwszej i drugiej strony karty specjalizacyjnej;

2) propozycję dni, w których chciałby uczestniczyć w szkoleniu specjalizacyjnym.

3. Dowódca jednostki po otrzymaniu wniosku, o którym mowa w ust. 1, udziela zwolnienia od zajęć i określa w rozkazie dziennym dni, w wymiarze piętnastu dni roboczych w miesiącu, w których żołnierz zawodowy – lekarz lub lekarz dentysta jest zwolniony od zajęć służbowych w celu odbywania zajęć w ramach specjalizacji medycznej.

Rozdział 5

Odwołanie lub wstrzymanie urlopu wypoczynkowego i dodatkowych urlopów wypoczynkowych oraz zwrot kosztów

§ 23. 1. Odwołanie żołnierza zawodowego z urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego urlopu wypoczynkowego może nastąpić, na podstawie polecenia dowódcy jednostki przekazanego żołnierzowi, w wyjątkowych przypadkach uzasadnionych ważnymi względami służbowymi, w szczególności dotyczącymi potrzeb Sił Zbrojnych Rzeczypospolitej Polskiej, lub w przypadkach wynikających z funkcjonowania jednostki wojskowej, w której żołnierz pełni służbę.

2. Dowódca jednostki, który odwołał żołnierza zawodowego z urlopu wypoczynkowego lub wstrzymał mu udzielenie urlopu w całości lub w części, odnotowuje ten fakt w rozkazie, podając przyczynę oraz datę odwołania lub wstrzymania urlopu.

3. Żołnierzowi zawodowemu, który poniósł koszty spowodowane odwołaniem go z urlopu wypoczynkowego lub dodatkowego urlopu wypoczynkowego albo wstrzymaniem takiego urlopu, przysługuje zwrot w pełnej wysokości kosztów spowodowanych odwołaniem go z urlopu lub wstrzymaniem mu urlopu.

4. Zwrot kosztów, o których mowa w ust. 3, odbywa się na pisemny wniosek żołnierza zawodowego złożony do dowódcy jednostki. Do wniosku dołącza się dowody stwierdzające koszty faktycznie poniesione przez żołnierza.

5. Zwrot kosztów, o których mowa w ust. 3, następuje na podstawie decyzji właściwego dowódcy jednostki, o którym mowa w art. 104 ustawy, w terminie 14 dni od dnia, w którym decyzja stała się ostateczna.

Rozdział 6

Przepis końcowy

§ 24. Rozporządzenie wchodzi w życie po upływie 14 dni od dnia ogłoszenia.[2)]

Minister Obrony Narodowej: *T. Siemoniak*

[2)] Niniejsze rozporządzenie było poprzedzone rozporządzeniem Ministra Obrony Narodowej z dnia 30 grudnia 2009 r. w sprawie urlopów żołnierzy zawodowych (Dz. U. z 2010 r. Nr 2, poz. 9 i Nr 216, poz. 1425), które traci moc z dniem wejścia w życie niniejszego rozporządzenia na podstawie art. 15 ust. 1 ustawy z dnia 11 października 2013 r. o zmianie ustawy o służbie wojskowej żołnierzy zawodowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 1355).